

**ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ** ประสิทธิภาพของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า โรงพยาบาลบ้านหลวง จังหวัดน่าน

**ผู้เขียน**

นางสาวนันทา วิไลรัตน์

**ปริญญา**

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)

**คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ**

อาจารย์ ดร.วราวุธ กิตติสัมพันธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพชรสุรีย์ ทังเจริญกุล

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

### บทคัดย่อ

อุบัติการณ์การเกิดโรคซึมเศร้าของโรงพยาบาลบ้านหลวง จังหวัดน่าน มีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี การรักษาผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้าใช้การรักษาด้วยยาต้านเศร้าเป็นหลัก ดังนั้นการส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้ารับประทานยาสม่ำเสมอ การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า โรงพยาบาลบ้านหลวง จังหวัดน่าน ตามกรอบแนวคิดการใช้แนวปฏิบัติของสภาวิจัยทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1999) กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย 2 กลุ่มคือ 1) ผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกจำนวน 11 คน ประกอบด้วย แพทย์ 2 คน เภสัชกร 2 คน พยาบาล 6 คน และผู้ช่วยเหลือคนไข้ 1 คนและ 2) ผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า จำนวน 11 คน ที่มารับบริการที่แผนกผู้ป่วยนอก ระหว่างเดือนเมษายน ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2554 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า โรงพยาบาลพุทธชินราช จังหวัดพิษณุโลก ที่พัฒนาโดยอรพินท์ สมบัติวัฒนาภรณ์ (2551) เครื่องมือที่ใช้ประเมินผลการใช้แนวปฏิบัติ ประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์ความร่วมมือในการใช้ยาของรชชก สิทธิโชควงศ์ (2550) 2) แบบวัดความพึงพอใจของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า 3) แบบวัดความพึงพอใจของผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกของสุพรรณิ เตரியวิเศษณ์ และคณะ (2546) และ 4)

แบบบันทึกการมาตรวจตามนัดและแบบบันทึกการกลับมารักษาซ้ำด้วยอาการกำเริบจากการขาดยา  
วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

หลังการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก ผลการศึกษาพบว่า

- 1) ผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้าที่ได้รับการดูแลตามแนวปฏิบัติ มีความร่วมมือในการรักษาด้วยยาดี ร้อยละ 100
- 2) ผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้า มาตรวจตามนัดทุกคน
- 3) ไม่มีผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้ากลับมารักษาซ้ำ
- 4) ร้อยละ 81.82 ของผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้ามีความพึงพอใจต่อการได้รับการดูแลตามแนวปฏิบัติทางคลินิกในระดับมาก
- 5) ผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก มีความพึงพอใจระดับมากในการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาสามารถนำไปใช้ได้และควรใช้อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพการพยาบาลในการดูแลผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้าต่อไป

**Independent Study Title** Effectiveness of Implementing Clinical Practice Guidelines for Enhancing Medication Adherence Among Persons with Major Depressive Disorders, Ban Luang Hospital, Nan Province

**Author** Miss Neeracha Wilairat

**Degree** Master of Nursing Science (Mental Health and Psychiatric Nursing)

**Independent Study Advisory Committee**

Lecturer Dr. Voranut Kitsumban Advisor

Assistant Professor Dr. Petsunee Thungjaroenkul Co-advisor

**ABSTRACT**

The incidence of depression at Ban Luang Hospital, Nan Province is increasing every year. Treatment for persons with major depressive disorders at this Hospital is mainly antidepressants. Enhancing medication adherence among this group is necessary for helping them to take antidepressants continuously. This research was an operational study which aimed to study the effectiveness of implementing clinical practice guidelines for enhancing medication adherence among persons with major depressive disorders at this hospital. The guidelines were based on the framework of the National Health and Medical Research Council of Australia (NHMRC, 1999). Study sample included two groups: 1) 11 users of clinical practice guidelines consisting of 2 psychiatrists, 2 pharmacists, 6 nurses and 1 nurse aid, and 2) 11 persons with major depressive disorders who were treated with antidepressants at the Outpatient Department, during April to June 2011. The research instrument was the clinical practice guideline (CPGs) for enhancing medication adherence of persons with major depressive disorders developed by Orapin Sombutwattanangura (2008). The data collection instruments consisted of: 1) medication adherence questionnaire by Ratchanok Sittichotvong (2007), 2) persons with major depressive disorders satisfaction questionnaire, 3) satisfaction of patient care team questionnaire by Supunee

Triamvisith and Colleagues (2003), and 4) patient follow up and relapse record form. Data were analyzed using descriptive statistics.

After implementation of the CPGs, the study yielded the following results:

1. One hundred percent of the persons with major depressive disorders had a good level of medication adherence.
2. All persons with major depressive disorders came for follow-up.
3. No one relapsed.
4. Eighty-one point eight two percent of the persons with major depressive disorders were highly satisfied with service based on the CPGs.
5. All CPGs users were highly satisfied with implementing CPGs.

The findings confirm that the implementation of CPGs for enhancing medication adherence of persons with major depressive disorders is practical and should be implemented continuously in the hospital to improve quality of care for persons with major depressive disorders.